Confesiunile unui alchimist incurabil

On Februarie 18, 2018

Împrietenește-te cu știința atât de mult, încât ea să facă totul în locul tău.

Încă din adolescență înțelesesem cât de naiv este să dai un sens evenimentelor clasificându-le drept „coincidențe", cu atât mai mult cu cât atenția îmi era concentrată asupra lucrurilor ce prezentau interes numai din perspectiva valorii pe care le-o atribuiam la nivel simbolic.

Totul se întâmpla într-un anume fel, enigmatic ca într-o ghicitoare a lui Borges, fiindcă lucrurile, alături de pasiunea de a le întoarce pe toate fețele, constituiau o încercare de a găsi planul ascuns al providenței, o formă subtilă de a face ca banalitățile vieții să fie semnificative chiar și în contexte de genul: "nu mi s-a părut relevant".

Cu vădită satisfacție, accesam lucrurile ca niște uși deschise spre o lume imperiu, tratându-le cu acea meticulozitate obsesivă întâlnită numai la cei născuți cu predispoziție pentru artă și livresc, tot așa cum vestitul Talleyrand își rearanja cărțile din bibliotecă: le așeza la loc, le lăsa ca să le ia din nou, le cerceta ca și cum ar fi fost vii și acest exercițiu, dând gândirii sale adâncimea experienței de veacuri, împrumuta scrierilor o eleganță de care autorii lor erau adesea lipsiți.

Desigur nu puteam să ignor faptul că esența lor se putea oricând modifica, în felul în care artistul diluează vopselele pentru a obține o altă nuanță, o dată cu încercarea de a le încadra într-un *mysterium magnum* , într-o imagine cu mai multe teme derivate din știință, cu privirea înălțată către un punct invizibil numit: ficțiune.

Dacă alchimia este o lume renăscută prin aplicarea metodei comparațiilor, atunci eu eram artistul care picta simbolistica ei doar cu propriul sânge. Ştiința e un fel de magie care se regăsește în lucrurile simple, dar tot atât de nevăzute ochiului normal.

Leadership: Poți să schimbi sensul atribuit creației pe care o experimentezi prin raportare la lucrurile care îți definesc autenticitatea, situate în opoziție cu cerințele stricte ale certitudinii?

Se poate observa că enigma era o parte din ceea ce mă definea drept o persoană discretă, mai ales când nimeni nu putea să mă înțeleagă dincolo de imaginea întoarsă a aceleași perspective de receptare a artei. Imaginarul izvorând din obligația de a deschide o fereastră de anticipare a lumii cerești, care începe cu *Aleph* și se termină cu *Reflexul Invizibilului* , era o convenție necesară unui scop simbolic. Şi, prin aceasta, să-mi permit încercarea de a mă înălța deasupra înțelegerii omenești.

Sensul creației mele era justificat și orientat spre Dumnezeu tocmai prin faptul că lumea fanteziei mele, prin multiplicarea formelor de expresie, nu avea sfârșit.

Uneori, mă simțeam prizonier în mijlocul investigației unor informații tăinuite, o confuzie plăcută a resturilor de certitudini, un contrast subtil între fantezia debordantă și felul în care lucrurile sunt cu adevărat. Încât nu știam ce e real și ce se întâmplă. De parcă aș fi fost închis eu însumi în cutia Pandorei, fără a mă putea lega de speranța numită "sintetizarea plauzibilului" care m-ar fi putut oricând elibera.

Asta îmi amintește de cuvintele scriitorului american William Shannon: *"O persoană cu credință adevărată călătorește, nu fără dificultate, spre inima misterului. O astfel de persoană, își croiește drum prin întunericul din propriul său mister până când descoperă că propriul său mister și taina lui Dumnezeu fuzionează într-o unică realitate, care este singură realitate."*

Dar această realitate este similară neputinței care te încearcă atunci când constați un adevăr de care nu te poți apropia, pe care nu-l vrea nimeni, pe care nu-l pot răsturna excepțiile, deoarece își păstrează aceeași valoare astăzi ca și în trecut. Prins în vârtejul unui inepuizabil „joc al formelor", până la reprezentarea lui într-o determinare materială care denaturează însăși înțelegerea mesajului și duce la grave erori de interpretare, ești în sfârșit constrâns să apelezi la plauzibil.

Leadership: Ştii ce ar trebui făcut și cum ar trebui făcut ca să ajungi să te redefinești în direcția în care creația ți se dezvăluie ca o chemare spre cele tăinuite?

Să te joci cu materia, să faci artă din elementele ei constitutive, este ca și cum ai mulțumi diavolului pentru incandescența iadului obținută într-un transformator de energie nucleară, personalizată de colajul suprarealist al unor exprimări prețioase, pline de un tâlc care scapă auditoriului, prin utilizarea unor conectori argumentativi în planul semnificațiilor și al contrastelor de concepții.

Cine nu știe să producă perfecțiunea unei simbioze artistice din orice formă a materiei în planul expresiei, acela nu este un alchimist veritabil.

Nicolas Flamel, creatorul Pietrei Filosofale, a primit într-o zi vizita unui nobil pe nume Cramoisy, ce fusese trimis de rege pentru a afla secretele ascunse în spatele averii sale. Acesta află că de fapt taina marii averi își are temeiul în realizarea nemuririi, ce poate fi cucerită numai prin triumful spiritului asupra materiei, prin transmutarea a ceea ce este omenesc în ceea ce este divin. Înainte să părăsească locuința, i s-a pus în vedere un singur aspect: să păstreze secretul !

Un om care se redefinește în direcția în care creația i se dezvăluie ca o chemare spre cele tăinuite, este absorbit de așa zisa știință a plenitudinii ce aparține unei cauzalități ascunse, plecând de la interpretarea unor observații izolate și mai ales de la o serie de analogii.

Să fii alchimist înseamnă să te împrietenești cu știința atât de mult, încât ea să facă totul în locul tău. Dar pentru asta trebuie îndeplinită prima condiție a Pietrei Filosofale: direcția în care mergi să fie presărată cu abundență de înțelesuri ascunse și subtile sugestii, elaborate cu o mare sensibilitate și forță creatoare, pentru ca secretul să nu-și piardă niciodată puterea.

Secretul leadershipului, la fel ca în cazul alchimiei, sta în lărgirea orizontului de interpretare și aplicare a cunoașterii. Altfel spus, activează-ți funcția de creație și afirmare personală ca produs al unei cauzalități omniprezente !

Confesiunile unui alchimist incurabil se opresc la o singură axiomă: Dacă te consideri stăpânul absolut al unei științe, înseamnă că ți-ai exprimat certitudinea că poți atinge Absolutul respectând o condiție primordială: de a nu revela adevărata față a lucrurilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/confesiunile-unui-alchimist-incurabil.html